

Όταν φυσάει κόντρα... Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Ήταν μια Τετάρτη που ο αέρας φυσούσε δυνατά κι έκανε τον χειμωνιάτικο ήλιο να μοιάζει με ξερό θάμνο, μια αφάνα που ρολάρει στο χέρσο χωράφι του ουρανού. Χτύπησε με το χέρι την ξύλινη πόρτα του χαμηλού σπιτιού, τράβηξε την τελευταία τζούρα από το τσιγάρο και πάτησε τη γόπα λίγο πιο πέρα από το πατάκι. Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε μια ισχνή γυναίκα ασπρομάλλα στηριζόμενη σε μπαστούνι.

-Ορίστε, είπε κοιτάζοντας διερευνητικά. Τι θέλεις παλληκάρι μου;

-Θείτσα!!! Ααα ρε θείτσα τι κάνεις; Ααα ρε θεία δεν με θυμάσαι ... Ο Βαγγελάκης είμαι της ανιψιάς σου της Λενιώς...

Τον κοίταξε καλλίτερα και τον έμπασε μέσα. Η κουζίνα ήταν ευρύχωρη με ένα μακρόστενο τραπέζι με τέσσερεις καρέκλες και δυο ντιβάνια παράλληλα με το τραπέζι από την μια και από την άλλη πλευρά.

-Να σου φτιάξω καφέ; Πως και με θυμήθηκες;

- Α, Φτιάξε ένα βαρύ γλυκό, να κάνω κι ένα τσιγάρο και να φύγω ... Έχω δουλειά... Να σου πω την αλήθεια δεν περίμενα να σε βρω ζωντανή... Καφεκούτι είσαι και συ σαν την γιαγιά μου, μόνο που αυτή την έκανε κατά τον Άγιο Πέτρο! Εσύ όμως τα στύλωσες εδώ τα ποδάρια για τα καλά.. είπε κι άνοιξε με ένα γέλιο το χαώδες στόμα του με τα πέντε απόντα δόντια.

-Λοιπόν τι κάνεις παιδάκι μου, ρώτησε η θεία βάζοντας μπροστά του το δίσκο με τον καφέ και το τυλιχτό παστάκι.

- Τι να κάνω ρε θεία ... δύσκολα τα πράγματα.... Πάρε το γλυκό, δεν τρώω... Δεν βλέπεις που έχω χάσει τόσα δόντια; Είπε και με το δείκτη του χεριού τράβηξε το μάγουλο πρώτα από τη μια και μετά από την άλλη μεριά για να μετρήσει η θεία τα φευγάτα δόντια και να πειστεί. Εκείνη αφενός δεν είχε κανένα ενδιαφέρον να κάνει τα λογιστικά στο στόμα του, αφετέρου δεν διέθετε τα ανάλογα φυσικά προσόντα για να διενεργήσει την έρευνα.

-Που βρίσκεσαι παιδάκι μου, στη Λάρισα ; Πώς και χάθηκες απ' το χωριό...

-Στη Λάρισα είμαι... δουλεύωμπογιατζής. Αλλά να, τώρα το χειμώνα έχει πέσει αναδουλειά...

Ρούφηξε μια γουλιά καφέ κι άναψε τσιγάρο ενώ η θεία έριχνε ξύλο στη σόμπα.

-Άντε μπράβο να έχεις καλή δουλειά, να βρεις κι ένα καλό κορίτσι να νοικοκυρευτείς... Να περνάς που και που να σε βλέπω, να μου λες μια καλημέρα όσο ακόμα είναι τα μάτια μου ανοιχτά...

- Δεν το χωνεύω το κωλοχώρι... όλο κουτσομπολιό... Κανένας δεν χρωστάει καλό κανενός. Ότι δε φτάνουνε το φτύνουνε, κι εκεί που φτύσανε νωρίτερα γλείφουνε μετά ... Έριξα μαύρη πέτρα πίσω κι όπου γης και πατρίς...

Μια ασπρόμαυρη γάτα πήδηξε από το ντιβάνι και πήρε να χαϊδεύετε στα πόδια της γυναίκας. Την πήρε στην αγκαλιά του κι άρχισε να την χαϊδεύει μιλώντας της με μια παιδική αφύσικη και συνάμα γελοία φωνούλα που έμοιαζε πολύ με νιαούρισμα. Έτσι ήταν ο Βαγγελάκης, τα ζώα τα αγαπούσε περισσότερο από τους ανθρώπους. Ξαφνικά σαν να τον τσίμπησε μύγα σηκώθηκε αφήνοντας τη γάτα μαλακά να πηδήξει από την αγκαλιά του και είπε με κανονική φωνή:

-Πάω τώρα... Άντε να είσαι καλά θεία και να προσέχεις και πριν προλάβει να ακούσει απόκριση είχε είδη περάσει την εξώπορτα.

Πήρε το αυτοκίνητο με κατεύθυνση το λόφο του Αϊ-Λιά. Το άφησε κάτω στην άσφαλτο και πήρε τον φιδωτό χωματόδρομο. Ο αέρας έκανε τα πεύκα να σιμώνουν και ν' αγκαλιάζονται

προστατεύοντας το ένα τ' άλλο από τη μανία του αέρα. Το σκοινί στο καμπαναριό κρεμότανε αιωρούμενο πέρα – δώθε. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια τότε που πιτσιρικάδες ανέβαιναν και χτυπούσαν την καμπάνα για πλάκα. Τράβηξε το σκοινί κι ακούγοντας τον χτύπο χαμογέλασε. Όταν ερχόταν στο χωριό ορμούσανε πάνω του μαύρες θύμησης κι όταν ήταν μακριά ένα κομμάτι του θαρρείς και τρύπωνε στα κρυφά μες στην ψυχή του και το κουβάλαγε μαζί του...

Αγάπη πραγματική δεν γνώρισε αφού ο πατέρας του τους εγκατέλειψε νωρίς κι η μάνα του πέθανε πολύ νέα. Η γιαγιά του μεγάλωσε αυτόν και τον μικρότερο αδελφό του. Τον αγαπούσε τον αδελφό του ο Βαγγελάκης, τον προστάτευε από μικρός και πλακωνότανε για χάρη του με όποιον τολμούσε να τον πειράξει.

Ότι και να γινότανε όλα τα φορτώνανε σ' αυτόν. Ο αδελφός του, του φόρτωνε τις αταξίες που έκανε στο σπίτι, γιατί ήξερε ότι δεν θα τον μαρτύραγε στη γιαγιά και τα παιδιά στη γειτονιά και στο σχολείο του φόρτωναν τα καμώματά τους γιατί ήξεραν ότι κανένας δεν θα ερχότανε να ζητήσει το λόγο από τον δάσκαλο ή από το γονιό τους.

Έτσι από μικρός κατάλαβε ότι μόνο στον εαυτό του θα έπρεπε να βασίζεται. Έβλεπε την εκκλησία και θυμόταν τις Μεγάλες Παρασκευές που ήταν οι αγαπημένες του γιορτές, παρ' όλο που ήταν πένθιμες μέρες, καθώς μετά τη λειτουργία βγαίνανε όλα τα αγόρια να φέρουν λουλούδια από τα σπίτια για τον επιτάφιο. Του άρεσε ο τζετζελές γιατί όπως ήταν τολμηρός έμπαινε χωρίς να φοβάται στις αυλές μαζεύοντας τα περισσότερα λουλούδια απ' όλους και μερικές φορές από υπερβάλλοντα ζήλο κουβαλούσε ολόκληρες γλάστρες μέσα στα μπράβο των άλλων που τον έκαναν να νοιώθει δικός τους, ο ήρωας της μιας μέρας.

Μετά το δημοτικό έπιασε κατευθείαν δουλειά. Από τον λόφο διέκρινε το ξυλουργείο που πρωτοδούλεψε. Άναψαν τα μάγουλά του όπως τότε από τα χαστούκια του μάστορα... σ' αυτιά του ήχησαν οι βλαστήμιες κι έσφιξε πάνω του το μπουφάν. Άλλαξε κάνα δυο αφεντικά, πήρε να μεγαλώνει. Βρέθηκε ένας ξάδελφος της μάνας του και τον έπεισε να πάει στον ΟΑΕΔ να μάθει μια τέχνη, να πάρει ένα χαρτί. Έτσι βρέθηκε με τη βούρτσα.

Περνούσαν τώρα μπροστά απ' τα μάτια του οι μέρες και τα χρόνια της ζωής του...

Πως βάρυναν στην τσέπη του τα πρώτα λεφτά, πως έπιασε ένα υπόγειο στην πόλη... Βοηθούσε τη γιαγιά και τον μικρό στο χωριό. Όταν δεν υπήρχε δουλειά έβρισκε άλλες ασχολίες. Οι γνωριμίες του τον είχαν οδηγήσει σ' άλλα μονοπάτια. Περνούσαν τα χρόνια σαν νερό κι ο μικρός μεγάλωσε και πήρε το δικό του δρόμο. Όποτε όμως έβρισκε οικονομικά ζόρια, σ' αυτόν απευθυνότανε να τον ξελασπώσει. Έκανε τα κουμάντα του και ποτέ δεν τον άφησε ξεκρέμαστο.

Ένας γυρολόγος πέρασε με κάτι λαϊκά της κακιάς ώρας στη διαπασών. Του έφερε στο μυαλό εκείνο το φεγγάρι που την είχε δει καλλιτέχνης. Είχε πάρει μάλιστα μια κιθάρα και γρατζούνανε. Τότε ήταν που με κάτι άκρες που είχε βρει έπιασε δουλειά σ' ένα σκυλάδικο στο Βόλο τραγουδιστής. Μιμούνταν τον Βοσκόπουλο κι είχε επιτυχία. Εκεί γνώρισε τη νύχτα σε όλες τις πτυχές της. Έπεσε στο ποτό και στους έρωτες. Γυναικοδουλειές, κάτι πλακώματα και ξεμαλλιάσματα από γκόμενες που τις είχε ταυτόχρονα στο μαγαζί είχαν γίνει αφορμή για να τον διώξουνε. Σε μια απ' αυτές έκανε τον νταβατζή ώσπου ένα βράδυ που ήταν λιάρδα στο μεθύσι βρέθηκαν δυο τύποι που τον έσπασαν στο ξύλο και είχε ξυπνήσει μελανιασμένος σ' ένα γιαπί.

Άφραγκος είχε γυρίσει στη Λάρισα και γρήγορα μπήκε σε κάτι κόλπα με κλοπές από μηχανάκια που τα έσπαγαν και τα πούλαγαν για ανταλλακτικά. Έσπρωχνε και κανένα κινητό που βούταγε για πάρτι του και τα βράδια έπινε μέχρι που δεν καταλάβαινε τίποτα. Αύγουστος ήταν που τον έπιασαν για διακίνηση ναρκωτικών και κλοπή. Με μια βερμούδα και σαγιονάρες τον κλείσανε μέσα. Δίχως φράγκο στην τσέπη. Προσπάθησε να επικοινωνήσει με τον μικρό αλλά δεν τα κατάφερε. Βγήκε παραμονή πρωτοχρονιάς και τον περνούσαν όλοι για τρελό βλέποντας τον στο

δρόμο με τη βερμούδα και τη σαγιονάρα να πηγαίνει στο σπίτι που είχε μάθει ότι έμενε ο αδερφός του. Ένα κάψιμο ένοιωσε στα μάτια του σαν ξαναείδε μπροστά του το πρόσωπο του μικρού στη μισάνοιχτη πόρτα να τον ρωτάει τι ήθελε.

-Άνοιξε ρε ! κρυώνω του είχε φωνάξει.

-Φύγε, δεν μπορώ, έχω γκόμενα μέσα του είχε πει κλείνοντας του την πόρτα στα μούτρα.

Ένα μηχανάκι ανέβηκε φασαριόζικα την ανηφόρα κουβαλώντας στη ράχη του ένα ζευγαράκι κι ακούγοντας την φασαρία του η πόρτα της μνήμης έκλεισε κι αυτή απότομα. Άναψε ακόμα ένα τσιγάρο και πήρε τον κατήφορο. Ο αέρας τον έσπρωχνε πίσω από την πλάτη, να φύγει, να κατέβει πιο γρήγορα.

Τον τελευταίο καιρό είχε πάρει πινέλα και μπογιές και ζωγράφιζε. Στο μυαλό του είχε πλάσματα και κόσμους παράξενους που τους ξέβραζαν τα χρώματα στους καμβάδες όπως τα πειρατικά έβγαζαν στα απόκρυφα λιμάνια τους θησαυρούς. Έτσι κατάφερνε κι ημέρευε ψάχνοντας το χρώμα που θα φώτιζε την ψυχή του.